

29 Αυγούστου 2015

Ταξίδι στο νησί των χρωμάτων

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Τη Μήλο, το ηφαιστειακό αυτό νησί στις Δυτικές Κυκλάδες που έχει σχήμα πετάλου, το ήξερα από τα νεανικά μου χρόνια, όταν μαθαίναμε στην Αρχαιολογία για τον οψιδιανό των προϊστορικών χρόνων και τη Φυλακωπή, αλλά και για τον Διάλογο Αθηναίων και Μηλίων, όπως μας τον παρουσιάζει στο 5^ο βιβλίο της Ιστορίας του ο Θουκυδίδης.

Ασφαλώς, όλοι γνωρίζουμε την Αφροδίτη της Μήλου που βρέθηκε το 1820 και σήμερα βρίσκεται στο Μουσείο του Λούβρου. Γνώρισα, όμως, τη Μήλο και την αγάπησα, όταν ο σύζυγός μου υπηρέτησε ως Διευθυντής της Εθνικής Τράπεζας

ήνες κι εγώ εκεί, και μετά τη Νίσυρο όπου έζησα φιλόλογος στο Λύκειο Νισύρου, η Μήλος κατέχει μου.

Ο Μήλος, σύμφωνα με τη μυθολογία, ήταν γιος

του ποταμού Σκαμάνδρου που αποίκισε το νησί μετά από οδηγία της θεάς Αφροδίτης. Ήταν ένας όμορφος νέος που τον ερωτεύτηκαν οι τρεις Ολύμπιες θεές, Ήρα, Αθηνά και Αφροδίτη. Έτσι, δημιουργήθηκε η έρις μεταξύ τους, γι' αυτό κάλεσαν τον Πάρη που πρόσφερε το μήλο την Αφροδίτη, «τη καλλίστη».

Η Μήλος είναι, αναμφίβολα, το νησί των χρωμάτων, του αιώνιου γαλάζιου του Αιγαίου και του φούξια της βουκαμβίλιας, νησί όμορφων γεύσεων, κοιτίδα πολιτισμού, με τις πολύχρωμες παραλίες, τις κρυμμένες κατακόμβες, ένα νησί «φυσικής τέχνης», ένα κυκλαδίτικο νησί απaráμιλλης φυσικής ομορφιάς!

Είναι το νησί που για αιώνες οι αέρηδες και τα κύματα του Αιγαίου σμίλεψαν την ξεχωριστή ομορφιά της. Κάθε εποχή βρίσκει τη Μήλο πανέμνοστη. Καταπράσινη και λουλουδιασμένη την άνοιξη, πολυσύχναστη και χαρούμενη το καλοκαίρι, γαλήνια και τρυφερή το φθινόπωρο, με αρώματα νοτισμένης φύσης, ευμετάβλητη τον χειμώνα, άλλοτε αγριεμένη κι άλλοτε αναπάντεχα ηλιόλουστη, μαυλίζει τους

λιγοστούς τυχερούς επισκέπτες με το καθαίο φως της.

Το αγάπησα από την πρώτη στιγμή που το γνώρισα αυτό το νησί. Μάλιστα, όπως είναι φυσικό, έχω και τις αδυναμίες μου, κάποιες γωνιές που αγαπώ ιδιαιτέρως, κάποια μέρη στα οποία ακουμπά η ψυχή μου, κάποιες στιγμές και κάποιες εικόνες που τις κουβαλώ είκοσι χρόνια μετά. Μα κυρίως έχω και κάποιους ανθρώπους που μας έδεσε μια όμορφη φιλία.

Καταρχάς, το πιο αγαπημένο μου κομμάτι από τη Μήλο είναι ένας λιλιπούτειος οικισμός στα βόρεια του νησιού, τα Μαντράκια, όπου αφήνω τη ματιά μου να πλανηθεί σε όλο το Αιγαίο, γεύομαι την αρμύρα του και αφουγκράζομαι τη δύναμή του.

Επιπλέον, μια εικόνα που κρατώ ζωντανή στη μνήμη μου από τον μήνα Μάιο στο νησί είναι ότι πηγαίνοντας για τα Μαντράκια όλη η πλάση ήταν ντυμένη με παπαρούνες. Μια κατακόκκινη οπτασία!